

Sygn. akt I C 1080/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2022 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. T.

o zapłatę 3 226,23 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1080/21

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. T. kwoty 3 226,23 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od kwoty 1 451,44 zł od dnia 23 września 2021 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1 723,09 zł od dnia 13 października 202 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu. Strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwanym umowę kredytu nr (...), z której się nie wywiązała.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu podnosząc, że roszczenie jest przedawnione. Zdaniem pozwanego data wymagalności określona przez bank na 22 września 2021 r. pozostaje w oderwaniu od dokumentów złożonych przez bank, gdyż wypowiedziała mu umowę pismem z dnia 3 maja 2017 r., przy czym podniósł, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu nadania i potwierdzenia oświadczenia z 3 maja 2017 r.

Strona powodowa w piśmie z 17 grudnia 2021 r. podtrzymała swoje stanowisko i podała, że nie doszło do przedawnienia roszczenia banku, ponieważ pozwany wpłacał środki na poczet rat do 25 września 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa przedłożyła wykaz działań mediacyjno – upominawczych i zestawienie wpłat określając, że dotyczą umowy z pozwanym M. T..

Dowód: wykaz działań mediacyjno upominawczych i zestawienie wpłat – k.3 – 4

Strona powodowa kierowała do pozwanego pisma i wezwania do zapłaty.

Dowód: informacja z dnia 19.11.2016 r. – k.6 , informacje o współpracy z 16.12.2016 r. – k.7, wezwania do zapłaty – k.8, 10, 11, ostateczne wezwanie do zapłaty – k.12

Pismem z dnia 3 maja 2017 r. strona powodowa wypowiedział umowę nr (...) zawartą 16 sierpnia 2016 r.

Dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu z 3.05.2017 r. – k.13

Pismem z dnia 3 lipca 2017 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1 804,73 zł.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k.14

Z nieznanymi względami strona powodowa ponownie skierowała do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pismem z dnia 27 lipca 2017 r.

Dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu z dnia 27.07.2017 r. – k.15, kserokopia książki nadawczej – k.16 – 18

Następnie strona powodowa kierowała do pozwanego zawiadomienie o windykacji terenowej, wezwania.

Dowód: zawiadomienie – k.19, wezwania – k.20 i 22

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ strona powodowa nie przedłożyła do akt umowy nr (...) Jest to brak dowody zasadniczy, bowiem sąd nie był w stanie dokonać ustaleń postanowień umownych, w tym przepisów dotyczących kwestii wypowiedzenia, naliczania odsetek i innych należności. Przedłożony wykaz działań mediacyjno – upominawczych i zestawienie wpłat nie mają znaczenia, bowiem na ich podstawie sąd nie może dokonywać ustalenia wysokości i wymagalności rat wynikających z umowy.

Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jednoznacznie wynika, że w sprawach między przedsiębiorcą a konsumentem - a z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie - „sąd krajowy jest zobowiązany z zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13[dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich] mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016 r., Radlinger i Radlingerová, C#377/14, EU:C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in., C#154/15, C#307/15 i C#308/15, EU:C:2016:980, pkt 58).” (akapit 42 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 września 2018 r. C-176/17).

Skoro strona powodowa nie umowy nr (...) sąd nie jest w stanie zweryfikować, czy postanowienia umowy nie zawierają niedozwolonych klauzul i bez znaczenia jest brak stanowiska pozwanego w tym zakresie.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, że powództwo jest bezzasadne co do zasady jak i wysokości. Rzeczą strony powodowej, jako podmiotu profesjonalnego było przedłożenie umowy łączącej strony. Niezrozumiałe jest, z jakich względów strona powodowa nie uczyniła zadość temu obowiązkowi zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.c. Nie przedkładając umowy strona powodowa nie wykazała także swej legitymacji procesowej czynnej, którą sąd również bierze pod rozwagę z urzędu, niezależnie od stanowiska strony przeciwnej. Legitymacja procesowa czynna, to uprawnienie do występowania w danej sprawie, jako powód. Strona powodowa ma obowiązek wykazać, że przysługiwało jej uprawnienie, do występowania w procesie w charakterze strony pozywającej, a mogła to uczynić jedynie poprzez dołączenie umowy do pozwu.

Pozwany oparł także swoje stanowisko na zarzucie przedawnienia, co jednak w kontekście braku umowy również jest nie do zweryfikowania.

Mając na względzie powyższe sąd oddalił powództwo w całości na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je zgodni z wynikiem procesu od strony powodowej na rzecz pozwanego w kwocie 900 zł stanowiącej koszty zastępstwa procesowego.

„